

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 7Co/94/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116206044
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Breza
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8116206044.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Brezu a sudcov JUDr. Martina Filakovského a JUDr. Anny Kovalovej v právnej veci žalobcov 1/ Q.Z., nar. XX.XX.XXXX, bývajúceho v W., na ul. B. č. 25 a 2/ P. M., nar. XX.XX.XXXX., bývajúcej v W., na ul. H. K. č. X, právne zastúpených JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom vo Svidníku, na ul. Sov. hrdinov č. 163/66, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom v Bratislave, na ul. Pribinovej č. 25, IČO: 35 792 752, právne zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom v Bratislave, na ul. Kubániho č. 16, IČO: 47 233 516, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 578,77 eur, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 08.03.2018 č.k. 15C 103/2016-58 takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Prvoinštančný súd napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a žalobcom uložil povinnosť zaplatiť spoločne a nerozdielne trovy konania žalovanému v rozsahu 100 %.

2. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že žalovaný v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C 233/2014 sa voči žalobcom domáhal zaplata sumy vo výške 631,07 eur s úrokom z omeškania a zmluvnou pokutou. Žalobu odôvodnil poskytnutím úveru vo výške 570 eur, ktorý mal byť splácaný v 30-tich splátkach vo výške po 35,09 eur. Žalobcovia splátkový kalendár nedodržali. Žaloba bola zamietnutá a rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 27.06.2015. Dôvodom zamietnutia žaloby bolo premlčanie nároku v subjektívnej, ale aj objektívnej premlčacej lehote.

3. Žaloba, ktorou sa oprávnená osoba domáha primeraného finančného zadostučinenia sa nazýva žalobou satisfakčnou, pretože primerané zadostučinenie je nástrojom satisfakcie, ktorej úlohou je vyrovnať narušenú rovnováhu v postavení toho, kto právo spotrebiteľa porušil a dotknutej osoby - spotrebiteľa. Okrem satisfakčnej funkcie má primerané finančné zadostučinenie aj sankčnú povahu, pretože predstavuje pre toho, kto právo spotrebiteľa porušil, finančnú ujmu zodpovedajúcu sume, ktorú musí titulom primeraného finančného zadostučinenia spotrebiteľovi zaplatiť. Táto sankčná povaha primeraného finančného zadostučinenia má však vedľajšiu úlohu, pretože primárna je satisfakčná povaha. Zákonodarca v ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. zakotvil možnosť domáhať sa primeraného finančného zadostučinenia v súvislosti s porušením práv spotrebiteľa, avšak nemal tým na mysli, že takýto nárok automaticky vyplýva zo zákona bez toho, aby spotrebiteľ preukázal základné predpoklady úspešného uplatnenia tohto nároku a síce, že úspešne uplatniť porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom a osobitnými predpismi na súde. Nejedná sa o úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej Zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi, pokiaľ v konaní spotrebiteľa nevystupovali v postavení žalobcov podávajúcich žalobu, v ktorej boli úspešní. Žalobcovia boli v konaní žalovanými pre nezaplata dlžnej sumy vyplývajúcej zo zmluvy o poskytnutí úveru. Nejedná sa teda o konkrétne uplatnenie nároku z porušenia práva alebo povinnosti,

napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétneho vymedzenia zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve.

4. V tejto súvislosti sa poukázalo na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydané vo veci 6Cdo/389/2015.

5. Argumentácia, že k porušeniu spotrebiteľských práv malo dôjsť tým, že žalovaný si uplatnil nárok, ktorý bol premlčaný napriek tomu, že mal vedomosť o existencii ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, je nedôvodná, nakoľko v podaní žaloby na súd nemohol byť žalovaný vo veci 7C/233/2014 obmedzený. V práve platí všeobecná zásada, podľa ktorej výkon práva nezakladá bezprávie. Ak bol žalovaný v konaní neúspešný a jeho žaloba zamietnutá, neznamená to súčasne, že žalobcovia si úspešne uplatnili porušenie svojich práv spotrebiteľa. Súd považuje takýto výklad za absurdný, nakoľko žalovaný nemohol mať vedomosť akým spôsobom súd posúdi opodstatnenosť nároku a ako bude počítat premlčanie s poukazaním na to, že súd vyhodnotil zmluvu ako absolútne neplatný právny úkon a v nadväznosti na to žalobu zamietol. Žalobcovia navyše nijaké úspešné uplatnenie práva nerealizovali, a to ani v ponímaní obrany voči nároku žalobcu, nakoľko námietku premlčania aplikoval „ex offio“ súd. Nešlo teda o úspešné uplatnenie spotrebiteľského práva. Okrem toho, podľa rozhodnutia pléna Ústavného súdu SR ust. § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa je nesúladne s Ústavou SR. Prihliadanie všeobecných súdov na premlčanie pohľadávok spoločnosti, ktoré si uplatňuje od svojich zákazníkov, nie je v súlade s Ústavou SR.

6. Nakoľko žalobcovia nepreukázali, že majú nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia potom, ako si úspešne na súde uplatnili porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej v zmysle noriem spotrebiteľského práva, súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol.

7. Výrok o trovách odôvodnil ustanoveniami § 251, § 255 ods. 1, ods. 2 a § 262 ods. 1, ods. 2 CSP.

8. Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobcovia. Navrhli rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Ako dôvod uviedli, že vec nebola správne právne posúdená. Čo sa týka procesného postavenia spotrebiteľa v základnom konaní, na ktoré konanie o primeranom finančnom zadosťučinení nadväzuje, zákonodarca nijako nevyjadril a nemožno to ani predpokladať, že by bolo jeho cieľom obmedziť počet prípadov, pri ktorých sa spotrebiteľ môže domáhať primeraného finančného zadosťučinenia. Práve naopak, cieľom je zefektívniť ochranu spotrebiteľov práve hrozbou platenia primeraného finančného zadosťučinenia obchodníkmi, ktorí v rozpore s morálkou a zákonom porušujú spotrebiteľské právo. Pri správnom pochopení inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia by sa nemohlo stať, aby vznikli čo i len pochybnosti, nie to rovno závery, že spotrebiteľ v postavení žalovaného nemá nárok na primerané finančné zadosťučinenie, lebo nebol aktívny ako žalobca. Zo žiadneho ustanovenia zákona nevyplýva, že spotrebiteľ mal byť aktívny len ako žalobca a nie aj ako žalovaný. Naplnenie zmyslu ust. § 3 ods. 5 veta tretia Zákona o ochrane spotrebiteľa, možno vidieť najlepšie naopak práve tam, kde spotrebiteľ je obchodníkom donútený byť žalovaným. Tu nielenže obchodník pripravil formulárovú zmluvu porušujúcu spotrebiteľské právo, ale sa ešte pokúša svoju nezákonnú činnosť zlegalizovať zneužitím súdnej moci, aby mu súdna moc jeho nezákonnosť vtelila do rozsudku a tým ju zlegalizovala, pričom donúti spotrebiteľa stať sa účastníkom takéhoto konania. Preto, ak sa spotrebiteľ práve v postavení žalovaného na súde úspešne domôže uplatnenia spotrebiteľských práv, nemôžu byť žiadne pochybnosti o splnení podmienok na uplatnenie primeraného finančného zadosťučinenia ako ich ustanovuje zákon. Zákonodarca sa rozhodol pre prioritu záujmov na potrestaní, resp. odstrašení osoby porušujúcej právo. Tento záujem na potrestaní osoby porušujúcej právo sa naplní efektívnejšie práve proti takej osobe, ktorá porušenie spotrebiteľského práva, teda neprávo uplatnila na súde, aby sa z nepráva pokúsila zneužitím súdnej moci urobiť právo.

9. Ak Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci 6Cdo 389/2015 uvádza príklady na úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti v súvislosti s nárokom na primerané finančné zadosťučinenie, tak reaguje na konkrétnu vec, ktorú posudzoval, v ktorej spotrebiteľ bol v postavení žalobcu, ale žiadne konkrétne porušenie práva alebo povinnosti neuviedol, a preto bola žaloba odmietnutá. Najvyšší súd SR teda uvádza príklady, čo by musel spotrebiteľ v konkrétnej súdnej veci uplatňovať, teda tvrdiť a dokazovať, aby jeho žaloba nebola odmietnutá.

10. Súd prvej inštancie si len domyslel, že v základnom konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C 233/2014 námietku premlčania aplikoval ex offa súd. V rozsudku Okresného súdu Prešov vo veci 7C 233/2014 z 25.05.2015 sa ani raz neobjavuje ust. § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa a ani zmienka o prihladnutí na premlčanie z úradnej moci. Naopak súd prihliadol na žalobcami vznesenú námietku premlčania z dôvodu neplatnosti úverovej zmluvy pre absenciu jej písomnej formy.

11. Žalovaný navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

12. Odvolací súd v zmysle zásad ust. § 379, § 380 a § 381 CSP preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania a zistil, že odvolanie žalobcov je opodstatnené.

13. V danom prípade dôvodom vedúcim k zamietnutiu žaloby mala byť skutočnosť, podľa ktorej v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C 233/2014 žalobcovia sa nachádzali v postavení žalovaných a k zamietnutiu žaloby došlo v dôsledku aplikácie námietky premlčania ex offa súdom v zmysle v tom čase účinného ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Tento záver je nesprávny a v časti týkajúcej sa uplatnenia námietky premlčania súdom ex offa dokonca odporujúci zisteniam vyplývajúcim z odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 25.05.2015 č.k. 7C 233/2014 - 87.

14. Vychádzajúc z odôvodnenia rozsudku vydaného vo veci 7C 233/2014 Okresného súdu Prešov, pri rozhodovaní o zamietnutí žaloby žalovaného sa v celom rozsahu zohľadnila obrana žalobcov poukazujúcich na to, že medzi stranami sporu nebola platne uzatvorená zmluva o úvere, ako aj nimi vznesená námietka premlčania. V dôsledku takto vznesenej námietky premlčania nárok uplatnený žalovaným sa považoval za premlčaný tak v subjektívnej dvojročnej, ako aj objektívnej trojročnej premlčacej dobe. Zmluva o úvere bola teda vyhodnotená ako neplatne uzatvorená.

15. Neplatný právny úkon nemá za následok vznik, zmenu alebo zánik práv alebo povinností. Ak úverová zmluva nemala vlastnosti platného právneho úkonu, žalobcovia ani objektívne nemohli uhradiť žalovanému čo i len istinu úveru. Žalovaný sa voči žalobcom mohol domáhať len vydania bezdôvodného obohatenia získaného žalobcami plnením z neplatnej úverovej zmluvy. Takýto nárok zo strany žalovaného vo veci 7C 233/2014 Okresného súdu Prešov uplatnený nebol.

16. Všeobecným právnym predpisom upravujúcim ochranu spotrebiteľa nie je Občiansky zákonník, ale zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov. Vo vzťahu k tomuto právnemu predpisu aj Občiansky zákonník má povahu osobitného predpisu a vo svojich ustanoveniach len dopĺňa všeobecnú úpravu danú zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov o ďalšie osobitné ustanovenia zamerané na ochranu spotrebiteľov. Je to zrejmé z ust. § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov, podľa ktorého každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, pričom v poznámke k tomuto ustanoveniu je daný odkaz na ust. § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka.

17. V prípade porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 v znení neskorších predpisov a osobitnými predpismi, medzi ktoré sa zaraďuje i Občiansky zákonník, vzniká spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadostučinenie. Toto právo vyplýva z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, podľa ktorého proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

18. Vychádzajúc z tohto ustanovenia predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadostučinenie je úspešne uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a

osobitnými predpismi zo strany spotrebiteľa na súde. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

19. V tejto súvislosti je potrebné dodať, že v súčasnosti účinné znenie ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi bolo spôsobilé privediť ujmu spotrebiteľovi. Od 10.6.2013 právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi.

20. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti, ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, resp. ak tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku.

21. K uplatneniu práva na primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov po tom čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde. Či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde vyplynie až z rozhodnutia súdu vydaného vo veci samej.

22. Vo veci 7C 233/2014 Okresného súdu Prešov v dôsledku procesnej obrany žalobcov bola žaloba žalovaného v celom rozsahu zamietnutá. K zamietnutiu žaloby došlo až po tom, čo žalobcovia poukázali na neplatnosť zmluvy o úvere a vzniesli námietku premlčania. Bol to pritom práve žalovaný, ktorý napriek neplatne uzatvorenej zmluve o úvere požadoval od žalobcov plnenie, na ktoré mu mohol vzniknúť nárok iba za predpokladu riadne uzatvorenej zmluvy. Takéto konanie žalovaného, ktoré mohlo mať za následok vznik bezdôvodného obohatenia na úkor žalobcov, nemožno hodnotiť ako konanie v súlade s dobrými mravmi. Zákaz konať v rozpore s dobrými mravmi priamo vyplýva z ust. § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov.

23. Obsahové náležitosti rozsudku určuje ustanovenie § 220 CSP. Ich správnosť a úplnosť je predpokladom vykonateľnosti a preskúmateľnosti rozhodnutia. Či je rozhodnutie preskúmateľné alebo nie sa dá zistiť len z jeho odôvodnenia.

24. V tejto súvislosti je právne významné ustanovenie § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Obdobným spôsobom náležitosti odôvodnenia rozsudku upravovalo ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. v znení účinnom do 30.06.2016.

25. Štruktúra odôvodnenia rozsudku je v priamej spojitosti so základným právom na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Ak súd pri odôvodňovaní rozsudku nepostupuje spôsobom, ktorý záväzne určuje ustanovenie § 220 ods. 2 CSP dochádza nielen k tomu, že rozsudok je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov alebo pre ich nezrozumiteľnosť, ale aj k tomu, že základné právo na súdnu ochranu nie je naplnené reálnym obsahom. Konanie a rozhodovanie všeobecných súdov sa uskutočňuje v predpísanom ústavnom a zákonnom rámci, rešpektovanie ktorého vylučuje svojvôľu v ich postupe, pričom vylúčenie svojvôle sa zabezpečuje viacerými prostriedkami, vrátane ich povinnosti svoje rozhodnutia odôvodniť. Odôvodnenie rozhodnutí dovoľuje stranám sporu posúdiť ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní o veci samej.

26. Vydaním nepreskúmateľného rozhodnutia sa strane sporu odníma možnosť v odvolacom konaní riadne brániť svoje práva a oprávnené záujmy, nakoľko je problematické zaujímať stanoviská k nezrozumiteľnému alebo nedostatočne zdôvodnenému rozhodnutiu.

27. Keďže správne nevyhodnotenie právne významných skutočností preukazujúcich základ nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a následné neskúmanie otázky výšky tohto primeraného finančného zadosťučinenia je potrebné hodnotiť ako nesprávny procesný postup súdu, ktorým bolo znemožnené žalobcom, aby uskutočnili im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom, odvolací súd postupom vyplývajúcim z ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

28. V ňom bude úlohou prvoinštančného súdu zaoberať sa otázkou primeranosti výšky finančného zadosťučinenia a následne vo veci opätovne rozhodnúť tak, aby štruktúra odôvodnenia rozhodnutia zodpovedala zásadám vyplývajúcim z ust. § 220 ods. 2 CSP. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. v znení neskorších predpisov pre vznik tohto práva nevyžaduje, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. Ani za predpokladu, ak by sa pri rozhodovaní vychádzalo zo znenia ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, vyžadujúceho pre vznik tohto práva, aby išlo o porušenie práva alebo povinnosti spôsobilé privediť ujmu spotrebiteľovi, právo žalobcov na primerané finančné zadosťučinenie by zostalo zachované. Totiž za situácie, ak žalovaný napriek neplatnej úverovej zmluve sa domáhal zaplata plnení, ktoré na základe neplatnej úverovej zmluvy vzniknúť nemohli, takéto konanie žalovaného bolo spôsobilé privediť ujmu žalobcom.

29. Prvoinštančný súd, ktorý je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP) v novom rozhodnutí rozhodne aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

30. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).